

nyelvből és nyelvre, önálló dolgozatok), a módszer kérdése: melyik a legelterjedtebb és melyik kecsegtet a legjobb eredménnyel, a nyelvtanítás hármasképzése milyen arányban valószínűsíthető, valószínűsíthető meg? ad. III. A pszichológia szerepe. A tanítás és a tanulók érdekében gátat kell emelni az iskola túlságos-elpszichologizálásának (főleg külső részről jövő beavatkozásnak), mert az egyrészt megbéníthatja a tanítás rendes menetét s a kapcsolatos sikert, másrészt alkalmas arra, hogy a gyermekeket bizonyos s éppen nem kedvező egocentrikus irányba terelje.

K. F.

LAPSZEMLE

Magyar Szemle: 1937. 1—12. sz.

Kulturális vonatkozásban főleg a *kisebbségi oktatásügy* rendszeres figyelésével végez érdemes tevékenységet. Az e nemű cikkek írói nem csupán a politikai következtetések szemüvegén-át vizsgálódnak, mert az alkalmoszerű kultúrképekből az utód-államok oktatásügyét teljes terjedelmében összeállíthatjuk. (Moravek Endre: Magyar kultúregyesületek a Felvidéken, Borsody István: Magyarok kultúrája Csehszlovákiában, 1937. 4. sz., Nánay Béla: A jugoszláviai magyar tanügy képe, 1937. 10. sz.) A magyar sorsközösség — iskolai fokon való — tudatosítását a „Napkelet“-ből jól ismert *Prahács Margit* hangsúlyozza, aki „*Éneklő ifjúság, iskolai énektanítás*“ címen a zene- és énekművészet magyarelvű (iskolai) berendezésére szólítja fel az illetékes tanügyi szerveket (1937. 8. sz.).

Ugyancsak a közösségi élet felé mutat *Kerek Mihály* tanulmánya (*Egy leányiskola szociális érzéke*, 1937. 11. sz.). Domokos Lászlóné leánygimnáziumában a nevelés szociális tartalmát ismerteti egy „kiállítás“ kapcsán. Sikerült módon szemlélteti a valóban mintaszerű kiállítási anyagot, de kissé mintha valószerűtlenül hatnának sorai ott, ahol a növendékek gyűjtő- és elrendező aktivitását értékeli. Leírása alapján ugyanis a magyarságnak olyan szakszerű „történeti“ szociográfiájával találkozunk, melyre nézve az I—II—III. osztály értelmi szintjét még joggal erőltennek tarthatjuk.

Áfra Nagy János cikke (*Ifjúságunk a gyakorlati életpályákon*, 1937. 3. sz.) hasonlóként szociális rendeltetésű gondolatok tömegéből épült fel. Értelmiségi ifjúságunknak a gyakorlati életpályák iránt fennálló idegenkedését nem lehet mindig — elnyűtt program szerint — a társadalmi fogyasztékoságérzés valamilyen formájával magyarázni. Tudnunk kell ugyanis azt, hogy a mai magyar ifjúság évjáratái közül éppen a legfiatalabbak (18—24) már nem élnek a gyakorlati életpályák megvetésének légkörében, sőt ellenkezőleg, ezek tekintélyes része hajlandó lenne talán még főiskolai tanulmányairól is lemondani, hogyha az ipari, vagy kereskedelmi életpályáktól kecsegtető anyagi boldogulást remélhetne. Értelmiségi ifjúságunk alsó korhatárának ezt a kétségtelenül reformfelfogását nem szabad ilyen kérdések taglalásánál kifejejteni, különben téves általánosításra jutunk. Áfra Nagy János tanulmánya számos ilyen gondolatot vet fel az olvasóban.

Wagner Ferenc.